

Zachte zeep en gember

De voordeur stond als gewoonlijk op een kier. Meneer Koning zat in zijn lederen sta-op-fauteuil en keek verzonken in gedachten uit het raam, Een enkele auto passeerde. Voetgangers met een doel. Lege ogen met een bedekte mond en neus, waarbij iedere uitdrukking ontbrak.

“Goedemorgen,” zei ik opgewekt. Meneer Koning draaide zich om. Zijn ogen stonden waterig, maar wist toch een flauwe glimlach op zijn gezicht te toveren. “Hoe gaat het met u?” “Het kon beter, maar ik ben blij dat ik weer eens bezoek over de vloer heb.”

Meneer Koning voelde nog elke dag het gemis van zijn vrouw Petra. Nee ze was niet overleden, maar woonde elders. De zorg voor Petra werd te zwaar, toen ze dementie ontwikkelde. Zijn jeugdliefde, zijn eerste liefde die hij zo koesterde. Elke dag bezocht hij haar. Soms was er een teken van herkenning, soms ook niet. Iedere vrijdag bracht hij haar een broodje van bakker Bart. Rijk belegd met filet American en uitjes. Een rijk leven, dat hadden ze ook samen beleefd. De wereld ontdekt, met al het moois wat het te bieden heeft.

En nu leek die mooie wereld stil te staan. Door het coronabeleid en enkele posief bevonden cliënten binnen de instelling kon meneer Koning al weken niet meer op bezoek bij Petra.

Soms reed hij lang het gebouw, in de hoop dat hij een glimp achter het raam zou kunnen opvangen. Hij meende haar eens te hebben gezien, maar wist het ook niet zeker. Hij vertelde me dat hij soms uren in de auto zat de laatste weken, rijdend naar plekken die hij niet kende, om maar even uit de sleur van de vier muren te zijn. Om maar even zijn gedachten te kunnen stoppen en het gemis van Petra even naar de achtergrond te plaatsen.

Ik boende zijn meubels met een sopje van zachte zeep. Het rook nostalgisch. Koffievlekjes op het tafelzeil verdwenen als sneeuw voor de zon. Ik wou dat ik het leed van zijn leegte zou kunnen verzachten en de donkere vlekjes op zijn hart zou kunnen uitwissen. Maar dat gold voor alle mensen die deze tijd zo alleen beleefden. Mensen die voor het eerst de wrange smaak van eenzaamheid hadden geproefd.

Het was altijd heerlijk om zijn bonte verzameling potjes, vaasjes en rariteiten af te stoffen, net een mini-museum. Net of ik steeds weer wat nieuws ontdekte. Zendelingenspaarpotjes, Leerdams glas, foto's van Petra, wajangpoppen. De scheurtjes en kleine oneffenheden in het Engels porselein, symboliseerden voor mij hobbels en oneffenheden in het leven, maar bleven toch gekoesterd. De maquette van een Friese kotter, waarvan de zeilen niet meer gehesen konden worden, maar wat ik stiekem telkens weer tevergeefs probeerde.

De vloer blonk na het dweilen als een balzaal en het leek of er spontaan een zonnetje ging schijnen toen de ramen waren gezeemd.

Met het pas gewassen katoen, maakte ik het bed op en zorgde dat het stuk Sunlight, tegen 'restless leg syndrome', weer aan het voeteneinde kwam te liggen.

De nachthemdjes voor Petra werden keurig en met aandacht gestreken. Het kanten randje rond de hals had iets vertederends. Meneer Koning knikte goedkeurend. “Zo netjes kan ik dat niet. Ik hoop dat ik ze weer gauw mag brengen.”

Ik knikte bevestigend.

“Zou je misschien een kopje koffie willen zetten?”

Mijn werktijd zat er inmiddels op en ik wist dat hij het fijn vond als er eens voor hem koffie werd gezet. “En snijd je ook wat peperkoek?”, riep hij me na. “Neem maar een heel groot stuk!”

Zorgvuldig schreef ik mijn werkzaamheden in de map, terwijl meneer Koning het wolkje melk in de koffie bijna tot room roerde. Mijn vingers plakten akelig van de grote stukken zoete gember uit de ontbijtkoek.

“Weet je waar ik opeens aan moet denken?”, vroeg hij.

“Aan de kwartjesdokter. En hoe hij met deze crisis zou om zijn gegaan.”

“De kwartjesdokter?”, herhaalde ik een beetje schaapachtig.

“Ja, die wonderdokter uit Megen.”

Meneer Koning hield van geschiedenis en ik had hem best voor de klas zien staan. Hij hield van kennisoverdracht.

Vol passie vertelde hij over de dokter uit Megen die een hart had voor de armen. Ze beter probeerde te maken voor slechts een kwartje. In zijn praktijkruimte stond een grote kast met bruine apothekersflesjes, waar hij voor elke kwaal een medicijn maakte waar de patiënt bij zat. Mensen kwamen uit heel Brabant om te worden genezen door deze zonderlinge dokter, die altijd gekleed was in een vettig leren jas en het niet zo nauw nam met persoonlijke hygiëne. Naar het scheen had hij geen familie of kinderen.

Ik zag het levendig voor me, de kast met flesjes met grote etiketten, laatjes die geheime ingrediënten verstopten.

En behalve mensen beter maken, gaf hij alles aan de minder bedeelden; zijn fiets, vlees en geld.

Meneer Koning genoot van mijn interesse in het verhaal. Hij had er weliswaar wat meer kleur van gekregen op zijn bleke wangen.

“Wat leuk om je dit verhaal te vertellen!”

We filosofeerden hoe het zou zijn als de kwartjesdokter een middel zou hebben gevonden tegen corona. Of op zijn minst de mensen niet zo ziek kon laten voelen. Ik nam me stellig voor op eens op een mooie dag naar Megen te fietsen om zijn welverdiende standbeeld te bekijken.

Meneer Koning nam zwaaiend afscheid en schonk me een lach, En lach waarbij ook zijn ogen lachten. Ik zwaaide en beloofde er de volgende keer weer gezond te zijn.

Aan mijn handen rook ik de geruststellende geur van zachte zeep en gember en wist dat het allemaal weer goed zou komen.